

Wschodni Express
Seria wydawnicza

Юля Цімафеева

Цырк
і іншыя вершы

Падборка і пераклад Богдана Задуры

Julia Cimafiejewa

CYRK
i inne wiersze

Wybrał i przełożył Bohdan Zadura

Warsztaty Kultury

Lublin 2018

СТРЫПТЫЗ 8	ЛІРЫЧНЫ ВЕРШ 10
НОВАЯ ВОПРАТКА КАРАЛЯ 14	[Я РАСКАЖУ ВАМ] 16
	[Я ЗРАЗУМЕЛА, ШТО ХАЧУ КАХАЦЬ] 18
ГАРА 22	[ДАЎГІЯ РУКІ МАЙГО ЎЯЎЛЕННЯ] 26
	ЗІМОЙ 26
	НЕ ЎМЕЦЬ ЧЫТАЦЬ 26
	АРАНЖАВАЯ ЛІНІЯ 30
	ЦЫРК 32
	У САДЗЕ 36
[КАЖУЦЬ, ЁН РАЗБУРАЕ ЗАМКІ] 38	ПОЛЕ I 40
	[Я ВАША ДЗІЦЯ] 42
	ПОЛЕ II 44
	ПРАРОК 46
	[ІДУ НА ВАЙНУ] 50
	[ТЫ ЎВАХОДЗІШ У ПАКОЙ] 52
АЛЬГЕРД І ЯГО ШАХМАТНАЯ ФІГУРА 54	
	ВУЛІЦА 56
	[Я ЛЯЖУ, І БАЮСЯ] 58
[У ПАРЫЖЫ СТОЛЬКІ ВУЛІЦ, МАЯ МАРТА] 60	
	[Я РЫБА] 62
	ЗІМА НЕ ХУТКА СКОНЧЫЦЦА 64
	[У ГОРАДЗЕ СВЯТА] 66

[АДРЭЗАНАЕ ВУХА НЕ ЧУЕ]	70
[Я – НЕ Я, РАСШПІЛЬВАЮ Ё ТАКТ]	72
[ЦЕЛА ПАЭТА НАЛЕЖЫЦЬ	
ЯГО РАДЗІМЕ]	72
СЭРЦА-КАМАРОЎКА	76
[НЕ ЯК ДРЭВА, А ЯК ЛЕС]	78
[КАПАЮ ЯМУ, ХАЧУ]	78
ДЗВЕРЫ	80
SELFIE	82
[ДУМАЮ ПРА СВАЕ АПОШНІЯ ДНІ]	84
МОЛОДЕЧНОМЕБЕЛЬ	86
[ГРУБАСЦЬ ГЭТАГА ГОРАДУ]	88
МАЯ ПОСТМАДЭРНІСЦКАЯ ЧУЛЛІВАСЦЬ	90
[КАМУ НАЛЕЖЫЦЬ МАЁ ІМЯ?]	92
БЛЫШЫНЫ РЫНАК	96
ВЫЦІНАНКА	100
ПАЭТКА ГОЛІЦЬ ГАЛАВУ	102
АЛЬГЕРДУ Б.	104
[ГОЛАС МЕСЦА]	106
АДМОЎНАСЦЬ	108
ПЕРШАМУ ГОРАДУ	110
[ЗВЯРЫ, ЯКІХ Я ЛЮБІЛА]	114
1986	116
АХВЯРА	120
ЧЫТАЮЧЫ ЦЭЛАНА	124

STRIPTEASE	9	WIERSZ LIRYCZNY	11
NOWE SZATY KRÓLA	15	[OPOWIEM WAM]	17
		[ZROZUMIAŁAM, ŻE CHCĘ KOCHAĆ]	19
GÓRA	23	[DŁUGIE RĘCE MOJEJ WYOBRAŹNI]	11
		ZIMĄ	27
		NIE UMIEĆ CZYTAĆ	27
		POMARAŃCZOWA LINIA	31
		CYRK	33
		W OGRODZIE	37
[MÓWIĄ, ŻE ON BURZY ZAMKI]	39	POLE I	41
		[JESTEM WASZYM DZIECKIEM]	43
POLE II	45	PROROK	47
		[IDĘ NA WOJNĘ]	51
		[WCHODZISZ DO POKOJU]	53
ALHIERD I JEGO FIGURA SZACHOWA	55		
		ULICA	57
		[LEŻĘ, I BOJĘ SIĘ]	59
[W PARYŻU JEST TYLE ULIC, MOJA MARTO]	61		
		[JESTEM RYBĄ]	63
ZIMA NIEPRĘDKO SIĘ SKOŃCZY	65		
		[W MIEŚCIE ŚWIĘTO]	67

[ODCIĘTE UCHO NIE SŁYSZY]	71
[JA – NIE JA, ROZPINAM W TAKT]	73
[CIAŁO POETY NALEŻY DO MIEJSCA, GDZIE SIĘ URODZIŁ]	73
SERCE-KOMARÓWKA	77
[NIE JAK DRZEWO, A JAK LAS]	79
[KOPIĘ JAMĘ, CHCĘ]	79
DRZWI	81
SELFIE	83
[MYŚLĘ O SWOICH OSTATNICH DNIACH]	85
MOŁODECZNOMEBLE	87
[GRUBIAŃSKOŚĆ TEGO MIASTA]	89
MOJA POSTMODERNISTYCZNA WRAŻLIWOŚĆ	91
[DO KOGO NALEŻY MOJE IMIĘ?]	93
PCHLI TARG	97
WYCINANKA	101
POETKA GOLI GŁOWĘ	103
ALHIERDOWI B.	105
[GŁOS MIEJSCA]	107
ODMOWNOŚĆ	109
PIERWSZEMU MIASTU	111
[ZWIERZĘTA, KTÓRE KOCHAŁAM]	115
1986	117
OFIARA	121
CZYTAJĄC CELANA	125

Стрыптыз

«Распранайся!»

Я зняла паліто і боты.

«Распранайся!»

Я зняла калготкі, спадніцу

і швэдар.

«Распранайся!»

Я скінула майткі і станік.

Стаю голая, як кветка.

«Распранайся!»

Я зняла сумленне.

«Распранайся!»

Я скінула гонар і годнасць.

«Распранайся!»

Няма ні надзеі, ні веры, ні любові,

Ні прагі, ні смагі.

Падаю голая, як зерне.

«Распранайся!»

Я скідаю адно за адным свае «я».

І скідаючы, на іх станаўлюся,

І расту аж да самага неба.

»—

Striptease

„Rozbieraj się!”

Zdjęłam płaszcz i buty.

„Rozbieraj się!”

Zdjęłam rajstopy, spódnicę
i sweter.

„Rozbieraj się!”

Zrzuciłam majtki i stanik.

Stoję naga, jak kwiatek.

„Rozbieraj się!”

Zdjęłam sumienie.

„Rozbieraj się!”

Zrzuciłam honor i godność.

„Rozbieraj się!”

Ani nadziei, ani wiary, ani miłości,

Ani pragnienia, ani głodu.

Padam naga, jak ziarno.

„Rozbieraj się!”

Zrzucam jedno po drugim swoje ja.

I zrzucając, staję na nich,

I rosnę aż do samego nieba.

—

«Распранайся!»

Я ужо вышэй за дрэвы.

«Распранайся!»

Я ўжо вышэй за дахі.

«Распранайся!»

Я ўжо роўная з хмарай.

Лячу голая, як пёрка.

Апошняе «я» з сябе злушчваю.

Нікога не слухаю,

Распранаюся.

Галоўнае не забыцца на тую я,

Што ў валасах схавалася.

Да апошняй кропелькі,

Да апошняй крошачкі

Вышкрабла, да апошняга з сябе

Вылузалася.

Распранулася.

Знік

Ла

Лірычны верш

Я маўчу,

я пустая, бы флейта,

скаваная прыгажосцю

сваёй застылай формы.

Бліскучая, але халодная,

безуважная, уперылася

ў свет чорнымі дзіркамі,

быццам вачніцамі,

дзе схаваны нават не пагляд,

а толькі магчымасць пагляду.

Я ляжу так доўга,

←

„Rozbieraj się!”
Jestem już wyżej niż drzewa.
„Rozbieraj się!”
Jestem już wyżej niż dachy.
„Rozbieraj się!”
Jestem już równo z chmurą.
Lecę goła, jak piórko.

Ostatniego ja z siebie się pozbywam.
Nikogo nie słyszę,
Rozbieram się.
Najważniejsze nie zapomnieć o tej ja,
Która schowała się we włosach.
Do ostatniej kropelki.
Do ostatniego okruszka
Wyskrobałam się, do ostatniego z siebie
Się wydobyłam.
Rozebrałam się.
Znik
Łam

Wiersz liryczny

Milczę,
jestem pusta jak flet,
skrępowana urodą
swej zastygłej formy.
Lśniąca, ale chłodna,
obojętna, spoczęłam
w świecie czarnych dziur,
zapewne oczodołów,
kryjących nawet nie spojrzenie,
a tylko możliwość spojrzenia.
Leżę tutaj tak długo,

←

што ўжо забылася,
навошта я тут
і што я магу, і чаго
не змагчы мне ніколі.
Усё аднолькава недасяжна,
бо нават іскра жадання
не ўспыхне ў пустэчы і цемры
майго нутра.

Ты бярэш мяне ў рукі,
ты кранаеш мяне вуснамі,
ты праводзіш мяккімі пальцамі
па маім бліскучым і гладкім целе
і ўпускаеш сваё гарачае дыханне
ў маё лона.
І я не магу стрымаць
музыку, што раптам вырываецца вонкі,
музыку, што твае дотыкі, твае пацалункі,
тваё пачуццё абудзілі ў маёй сярэдзіне.

І я пяю.
І туруе са мною сусвет.
І ты занураешся ў музыку,
што нас злучае,
і ўжо не бачыш розніцы
паміж мной і сабой.
Мы разам
сплываем па цячэнні часу
да самага гарызонту,
зліўшыся ў адно.

Раптам нешта здараецца, укліньваецца
ці твая фальшывая нота, ці мая,
абуджае,
разрывае нашу злітнюю плынь
на цябе і мяне.

że już zapomniałam,
po co tu jestem
i co mogę, i czego
nie zdołam nigdy.
Wszystko jednakowo nieosiągalne,
bo nawet iskra pożądania
nie wybuchnie w pustce i ciemności
mojego łona.

Bierzesz mnie w ręce,
dotykasz mnie ustami,
przesuwasz miękkimi palcami
po moim błyszczącym i gładkim ciele
i wprowadzasz swój gorący oddech
w moje łono.
I nie mogę powstrzymać
muzyki, która nagle wyrwa się na zewnątrz,
muzyki, którą twoje dotknięcia, twoje pocałunki,
twoje zmysły obudziły w moim wnętrzu.

I śpiewam.
I krąży ze mną wszechświat.
I ty zanurzasz się w muzykę,
która nas łączy,
i już nie widzisz różnicy
między mną i sobą.
Razem
płyniemy nurtem czasu
do samego horyzontu,
zławszy się w jedno.

Nagle coś się wydarza, zaklinowuje
twoja fałszywa nuta czy moja,
budzi,
rozrywa nasz skondensowany strumień
na ciebie i mnie.

←

Я стамілася,
гэтай музыкі стала зашмат,
і гарызонт зрабіўся тым,
чым заўсёды і быў –
далёкай, недасяжнаю марай.
Я адлучаю свае вусны
ад твайго бліскачага цела
і кладу цябе там,
дзе знайшоў мяне некалі ты.

Новая вопратка караля

Сяджу ў майстэрні фатографа
і слухаю Баха.
На цагляных сценах XIX стагоддзя –
чорна-белыя партрэты
голых мадэляў:
іх вусны, плечы,
грудзі і сцёгны.

А барочная музыка аркестра
ў чорным прайгравальніку
палачкай дырыжора,
быццам іголкай,
праколвае секунду за секундай
і вышывае ў паветры
каляровыя кветкі.
Шыўкі скрыпак, клавіраў і флейтаў
роўна кладуцца
на сцены,
на фота мадэляў,
аздабляючы
матэрыяй часу
пустэчу.

Zmęczyłam się,
tej muzyki zrobiło się za dużo,
i horyzont stał się tym,
czym był zawsze –
daleką niedosięzną marą.
Odrywam swoje usta
od twego błyszczącego ciała
i odkładam cię tam,
gdzie kiedyś ty mnie znalazłeś.

Nowe szaty króla

Siedzę w pracowni fotografa
i słucham Bacha.
Na ceglanych ścianach XIX stulecia –
czarno-białe portrety
nagich modeli:
ich usta, ramiona,
piersi, uda.

A barokowa orkiestra
w czarnym odtwarzaczu
pałeczką dyrygenta,
jak igłą,
przekłuwa sekundę po sekundzie
i wyszywa w powietrzu
kolorowe kwiaty.
Ściegi skrzypiec, chordofonów i fletów
równno kładą się
na ściany,
na fotografii modeli,
ozdabiając
materią czasu
pustkę.

›—